

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
Εἶναι δροσιά,
Οἱ δρόμοι εἶναι ἀγνοί, τὰ δέντρα μαῦρα
Κ' οἱ λεμονιές
Σκορπίζουν εὐωδιά,
Μὲ μαλακὰ φτερά
Πετᾶ ἡ αὔρα.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ,
Ῥοὰν ἱσιές
Περνοῦνε μὲ τὸ βῆμα ἀργὰ μπροστά μου
Διαβάτες μοναχοί :
Οἱ πίκρες οἱ παλιές,
Κοὶ γίνονται γλυκιές
Μὲς στὴν καρδιά μου.

ΒΡΟΧΟΥΛΑ

Ἐπεσε ἡ βροχούλα τ' οὐρανοῦ
Καὶ πλύθηκεν ἡ φύση πέρα-πέρα·
Καὶ βγήκε πάλι ὁ ἥλιος τοῦ Μαγιοῦ
Καὶ γέμισε μὲ γέλιο τὸν ἀέρα·
Χαρούμενα φωνάζουν τὰ πουλιά,
Μοῦ φαίνεται ἡ Γῆ σὰ ζουγραφιά.

Κι ἀνέβηκαν τὰ δάκρυα ἀπ' τὴν καρδιά
Καὶ πλύνανε τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς μου,
Σὰ ζουγραφιά κοιτάζω τὰ παλιά,
Τὰ βάσανα τῆς μάταιης ζωῆς μου.
Καὶ τὰ στενάγματά μου τὰ παλιά
Ἀκούω σὰν τραγούδια μακρινά.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΤΟΥ ΦΟΝΙΑ ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΜΑ

Τ' εἶπες μωρέ ; — Ἐκεῖνο ποῦπα ! — Γιὰ ξανα-
πέστο ! — Ἄει νὰ χαθῆς, ἀκαμάτη, τιποτένιε ! νά !

Μὰ ὁ Θανάσης, τὸ ραφτόπουλο, δὲν πρόφτασε
καλὰ-καλὰ νὰ τελειώσῃ τὸν προσβλητικὸ τὸ λόγο,
κι ὁ Γιώργος ὁ τιποτένιος, χούμησε ἀπάνω του. Τὸ
καπέλλο του κυλίστηκε στ' αὐλάκι, τὰ σγουρά του
μαλλιά ἀνταριάστηκαν, τὸ πρόσωπό του ἀναψε
καὶ μὲ σφιγμένα δόντια ἄρπαξε τὸ Θανάση ἀπ' τὸ
λαιμό. Τὸ ραφτόπουλο ἀντρειεύτηκε καὶ πιάνοντάς
τον μὲ τὰ δύο του τὰ χέρια, τὸν κύλισε στὰ χώματα,
δίνοντάς του γροθιές. Γλήγορος ὁ Γιώργος, ἀφρισμέ-
νος ἀπὸ λύσσα, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ μέση του ἓνα μα-
χαίρι. Τὸ λεπίδι ἄστραψε ἀπὸ χαρὰ καὶ στὴ λάμψη
του, ὁ μπακάλης ποῦ ὡς τὴν ὥρα ἔστεκε στὴν πόρ-
τα του καὶ τοὺς ἔβλεπε γελώντας, ἔτρεξε νὰ τοὺς

χωρίσῃ, ἀπὸ κοντὰ κ' οἱ ἄλλοι γειτόνοι. Οἱ διαβάτες
ποῦ ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ τραβοῦσαν στὴ δουλειά τους
στάθηκαν, καὶ τὰ παιδιά τοῦ σχολειοῦ, ξεχάνοντας
τὴν ὥρα, παρακολοῦθοῦσαν μὲ μάτια λαμπερά.

— Ἄσε με, μωρέ ! ἄφριξε ὁ Γιώργος. Ἄσε με
νὰ τὸν σκοτώσω.

— Χαμένε ! ποιόν, μωρὲ, νὰ σκοτώσῃς ;

Ὁ Θανάσης σήκωσε εὐχαριστημένος τὰ μάτια
στ' ἀντικρυνὸ παράθυρο γυρεύοντας νὰ ἰδῇ ἂν ἐ-
κείνη, ποῦ γιὰ χάρη της γίνηκε ἔλος ὁ καυγᾶς,
βλέπει τὴ νίκη του. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ κατεβάσῃ
τὰ μάτια καὶ μιὰ γροθιά τοῦ ἤρθε ὀρμητικὰ στὰ
κατακλιδία καὶ τοῦ γέμισε αἵματα τὸ στόμα. Τὸ
Θανάση τὸν πῆραν ἀπὸ δῶ, τὸ Γιώργο ἀπὸ καί, μὰ
κ' οἱ δύο τους φεύγοντας, γύρισαν καὶ χαιρετήθη-
καν μὲ σφιγμένες τίς γροθιές, σὰ νᾶλεξαν πῶς ὁ
καθένας τους πολλὰ εἶχε ράματα γιὰ τὴ γούνα τ'
ἀλλουνοῦ.

Ὁ Γιώργος, εἴκοσι χρονῶ παιδί, εἶταν γιὸς ἐ-
νὸς τσαγκάρη.

Ὁ κακόμοιρος ὁ πατέρας του δούλευε σὰν τὸ
σκυλὶ γιὰ νὰ θρέψῃ τόση φαμελιά ποῦ εἶχε καὶ τὸ
Γιώργο μαζί, τὸ μεγαλύτερο παιδί του ποῦ δὲν εἶ-
χε ὀρεξὴ γιὰ τίποτε. Ὅσες δουλειές καταπίιστηκε,
σὲ καμμιά δὲν κατάτρωσε, δὲν τ' ἄρεσε ἡ δουλειά.
Γιὰ γλέντια ναί, γιὰ τραγούδια καὶ γιὰ ἔρωτα δὲν
εἶχε τὸν καλύτερό του μέσα σ' ὅλο τὸ νησί. Γιὰ
καυγάδες κρεμοῦσε τὸ ζουνάρι του. Ὅξω οἱ ἐμῆλι-
κοὶ του τὸν σκιάζονταν, τὸν περιφρονοῦσαν γιὰ τὴν
ἀκαματοσύνη του, μὰ τὸν ζήλευαν κίελας λιγάκι
γιὰ τὴν ἐλευθερία ποῦ εἶχε καὶ γλεντοῦσε. Στὸ σπί-
τι του εἶταν μπόγιας. Σὰν ποῦ δὲν εἶχε μιὰ δου-
λειά νὰ συμμαζωχτῇ εἶταν ὅλο γκρίνια καὶ βλα-
στήματα. Τοὺς ἔψαινε ὀλονῶν τὸ ψάρι στ' ἀχείλι, μὰ
ἡ μάννα του ὅλα τοῦ τὰ συχωροῦσε. Θὰ στρώσῃ,
θὰ στρώσῃ, ἔλεγε στὸν ἄντρα της, μὴ τὸν παρα-
παίρῃς τόσο. Νὰ ἰδῇς τί καλὸς ποῦ θὰ γίνῃ. Ἄρ-
γεὶ νὰ τοῦρθῃ τὸ μυαλό, μὰ θὰ τοῦρθῃ στὰ γερά.

Μέσα της, ἡ καρδιά της εἶταν πλακωμένη κ'
ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της : Δὲν πιστεύω αὐτὰ ποῦ λέω,
μοῦ φαίνεται πῶς ἔχασε τὸ δρόμο τὸν ἴσο τὸ παι-
δί μου.

Καὶ μοναχὰ τὸ κόνισμα τῆς Πανηγίας ἄκουε τὸ
κρυφὸ της παράπονο, σὰν μὲ φαρμακωμένο στόμα
ἐδέονταν στὴ χάρη της γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ φώτιση
καλὴ, νὰ τὴν ἀξιώσῃ νὰ τὸν ἰδῇ καλὸ καὶ δου-
λευτὴ στρωμένον κ' ὕστερα νὰ πεθάνῃ. Πῶς αὐτὸς
ξεχώρισε μέσα σ' ὅλη τὴ φαμελιά, δὲν μπορούσε ἡ
δυστυχισμένη μάννα νὰ καταλάβῃ. Ἀπ' τοὺς πα-
λιούς, κανέναν ἀκαμάτης κι ἄγριος· ἀπ' τοὺς τωρι-
νούς, ὅλοι προκομένοι καὶ τιμημένοι, ὅλοι μὲ τὸνο-